Lieve Sophie, lieve Martijn,
lieve familie en vrienden, welkom in het gemeentehuis, waar vandaag iets heel kleins en tegelijk iets wonderbaarlijk groots gebeurt.

We zijn hier om ja te zeggen tegen alles wat jullie al negen jaar lang met daden hebben bevestigd.
En ik mag getuige zijn van hoe twee mensen die elkaar toevallig ontmoetten in een rijdende trein, vandaag kiezen voor voortaan één lijn.

Ik leerde jullie kennen tijdens het intakegesprek hier bij het stadhuis.
Jullie kwamen binnen met een map vol foto’s en anekdotes.
Niet om te imponeren, maar om te herinneren.
Het voelde als het openslaan van een zorgvuldig bewaard reisdagboek: geen losse momenten, maar een verhaal met richting.

Dat verhaal begon met een boek dat viel.
Sophie, je zat in de trein van Den Haag naar Leiden, verdiept, tot die ene hobbel in het spoor.
Martijn, jij bukte, raapte op, glimlachte en vroeg iets dat geen routinevraag was.
Er bestaan in dit leven veel manieren om een gesprek te beginnen, maar jullie kozen er één die je niet kunt plannen.
Vanaf dat moment bleek nieuwsgierigheid niet alleen jullie karakter, maar ook jullie kompas.

Jullie eerste weekendje weg was Maastricht.
Geen grootse gebaren, wel doordachte details: kaartjes in de jaszak, een kleine camera mee, een restaurant waar ze de wijn niet prezen om de punten maar om het verhaal van de maker.
Ik zie jullie door die straten lopen: Sophie die met heldere ogen verbanden legt, vragen stelt, het ritme van een stad wil begrijpen.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Martijn naast haar, rustig, aandachtig, overal klaar voor, van verdwalen tot ineens ergens bovenaan een trap staan met het mooiste uitzicht.

Na drie jaar kozen jullie voor samenwonen in Delft.
Wie samenwoont, leert elkaars stiltes kennen, elkaars ochtendgewoontes en de vraag waar de pepermolen nu weer is gebleven.
En jullie brachten daar iets in wat niet te koop is: integriteit in de kleine dingen.
Afspreken is afspreken.
Luisteren is meer dan wachten tot de ander klaar is met praten.
En lachen kan prima samen met plannen maken.

Het is geen toeval dat jullie graag fotograferen tijdens citytrips.
Een camera leert je kijken.
Niet naar het spectaculaire alleen, maar naar lijnen in het licht, een reflectie in een etalageraam, twee handen die elkaar vinden wanneer het oversteken druk wordt.
Die manier van kijken is ook hoe jullie elkaar zien.
Sophie, jij ziet hoe Martijn eerst checkt of iedereen zich oké voelt en dan pas zelf gaat zitten.
Martijn, jij ziet hoe Sophie de puzzel legt, niet om gelijk te krijgen, maar om recht te doen aan wat er is.

En dan was er die wereldreis van vier maanden door Azië.
Reizen is de waarheidstest voor elke relatie.
Jetlags, kaartjes die niet kloppen, die ene bus die nooit komt en een menukaart zonder vertaling.
Jullie brachten daar jullie beste eigenschappen mee.
Sophie, analytisch en warm: jij zocht uit, plande, maar je hield ruimte voor het onverwachte, en je maakte tijd voor de thee, voor het gesprek met iemand op een stoepje dat nergens in een schema staat.
Martijn, geduldig en avontuurlijk: jij wachtte op het juiste moment, je draaide je rugzak wat hoger en zei: “Zullen we juist die straat in die niemand pakt?”
En telkens bleek: als nieuwsgierigheid jullie richting geeft, dan geeft liefde jullie tempo.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
In Kyoto, op een brug, stelde Martijn de vraag die vandaag zijn antwoord krijgt.
Niet met vuurwerk, maar met precisie en hart.
Een plek waar water beweegt en toch altijd diezelfde stad doorsnijdt.
Zo werkt ook een vraag die je leven verandert: hij beweegt mee, en blijft toch altijd herkenbaar.

In de voorgesprekken vertelde jullie over jullie maandelijkse date night, met brieven.
Geen appjes, geen bulletpoints, maar brieven.
Gewoon pen op papier, woorden die even niet gestoord kunnen worden door een melding.
Brieven waarin je niet alleen noteert wat er is gebeurd, maar ook wat er vanbinnen verschuift.
Het is misschien wel jullie meest eigen ritueel.
En ik geloof dat wie elkaar blijft schrijven, elkaar blijft vinden.
Want een brief dwingt tot aandacht.
En aandacht is een andere naam voor liefde.

Wat ik zo bijzonder vind, is hoe jullie eigenschappen elkaar niet uitwissen, maar verdiepen.
Sophie, jouw analytische blik maakt de wereld niet koud; hij maakt haar eerlijker.
Je onderzoekt om dichterbij te komen, niet om afstand te houden.
Martijn, jouw geduld is niet passief; het is actief, het zegt: “Ik ben hier. Ik heb tijd. Ik kies ervoor om je echt te horen.”
Samen zijn jullie nieuwsgierig, integer en liefdevol.
Dat klinkt als drie keurige woorden op papier, maar ik heb ze gezien in eenvoudige scènes:
de manier waarop jullie tijdens het gesprek even naar elkaar keken om een herinnering scherp te stellen,
hoe jullie elkaar de ruimte gaven om een zin af te maken,
hoe er telkens die lichte, bijna vanzelfsprekende aanraking was – een hand op een elleboog, een lach met de ogen eerst.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Jullie houden van koken uit verschillende keukens.
Dat is meer dan recepten volgen.
Dat is proeven, aanpassen, opnieuw proberen, elkaar laten kiezen en samen de afwas doen.
Het leert je dat smaken mogen botsen en toch een geheel kunnen vormen.
In de duinen wandelen jullie.
Daar is de wind niet altijd zacht.
Soms praat hij harder dan jullie stemmen.
Dan moet je naast elkaar lopen, soms even zwijgen en alleen het pad delen.
Ook dat is liefde: begrijpen dat niet elk moment om woorden vraagt, maar wel om nabijheid.

Vandaag staan we in het gemeentehuis.
Dat klinkt misschien als regels en registers, maar voor mij is dit vooral een ruimte waar mensen besluiten om hun liefde publiek te vertrouwen.
Om uit te spreken wat ze in stilte allang weten.
En dat doen we hier niet met versiersels, maar met heldere woorden.

Sophie en Martijn, jullie hebben mij gezegd dat jullie geloften zullen verwijzen naar die eerste treinreis.
Ik vind dat prachtig.
Want een huwelijk is eigenlijk precies dat: samen instappen, soms een onverwachte wissel, af en toe vertraging, en juist dan iemand naast je die zegt: “Zal ik je boek even vasthouden?”
Jullie weten dat je niet elke bocht kunt voorspellen.
Maar jullie hebben geoefend in samen koers bepalen.
In kijken, praten, schrijven, en weer kijken.

Ik wil jullie iets meegeven dat niet klinkt als groot advies, maar als een klein anker:
Blijf elkaar uitleggen wat je bedoelt, voordat je gaat uitleggen wie er gelijk heeft.
Wees zacht op dagen dat de wereld hard is.
Houd jullie rituelen levend, ook als het druk is.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

En blijf ongevraagd elkaars foto maken, juist als je denkt: dit moment is te gewoon.
Want later blijkt het precies dat moment te zijn dat je mist.

Aan jullie families en vrienden wil ik zeggen: jullie staan hier niet alleen als getuigen, maar als huis van omkijken.
Jullie kennen hun humor, hun plannen, hun valkuilen.
Blijf hen herinneren aan wat hen zo sterk maakt: hun nieuwsgierigheid, hun zorg, hun eerlijkheid.
En laat ze, als het even nodig is, de weg terugvinden via jouw keukentafel, een wandeling, of een zinnetje in een bericht dat simpelweg zegt: we zijn er.

Sophie, Martijn,
straks zetten jullie handtekeningen.
Dat is juridisch, ja, maar het is ook symbolisch: twee namen onder één besluit.
En dat besluit is niet om perfect te zijn, maar om aanwezig te zijn.
Om elke dag opnieuw te kiezen voor het verhaal dat jullie al jaren samen schrijven — soms met inkt, soms met foto’s, soms met bloem op het aanrecht en zand in je schoenen.

Ik heb veel stellen gezien, en ik kan jullie zeggen: wat jullie hebben, is rustig sterk.
Geen onstuimig vuurwerk dat snel dooft, maar een aanhoudend licht dat je de weg wijst.
Een licht dat zegt: we kijken scherp, we voelen warm, we gaan samen.

En nu, op deze waardige plek waar woorden gewicht krijgen, wil ik jullie vragen om dat wat jullie in die brieven al tientallen keren aan elkaar hebben beloofd, hardop te maken.
Kijk nog één keer naar elkaar zoals in die trein — nieuwsgierig, een tikje verbaasd, en vol belofte —
en stap dan met volle overtuiging jullie volgende hoofdstuk binnen.

Namens de gemeente en namens iedereen die jullie lief is:

mag dit huwelijk jullie blijven uitdagen om te ontdekken,
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
jullie blijven uitnodigen om te zorgen,
en jullie elke dag opnieuw leren hoe rijk het is om elkaars thuis te zijn.

Ik wens jullie een leven vol momenten die het waard zijn om op te schrijven,
en genoeg stilte ertussenin om ze echt te kunnen horen.

Van harte gefeliciteerd, Sophie en Martijn.

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl